

Ana Jerman Obreza, 20. 4. 2026

Na planin'cah zmešan' je

Boštjan Gorenc - Pižama: Kekec proti Kekcu. SNG Nova Gorica, datum premiere 28. 3. 2026, datum ogleda ponovitve 13. 4. 2026.

DELITE NA

NATISNI

Vandotovi junaki s planin so zimzelena družina v goščavju slovenske otroške in mladinske literature. Trilogija mladinskih pripovedi o pastirskem življenju je med bralce prišla že pred več kot sto leti, njihove filmske različice – *Kekec* (1951), *Srečno Kekec* (1963), *Kekčeve ukane* (1968) – pa skupaj s popularnima Kekčevima popevkama ostajajo otroške filmske klasike. V zavest že dodobra ugnezdeni Kekec z družino je tako idealen material za presaditev likov v sedanji čas, kar je prepoznal in preizkusil tudi avtor (kajpak po motivih Josipa Vandota) novonastale otroško-mladinske igre *Kekec proti Kekcu* **Boštjan Gorenc - Pižama**.

V sodobnosti so se prepoznavni liki primorani soočiti z grožnjo izgradnje turističnega centra Planšarlandija v njihovem neokrnjenem koščku narave, da pa je mera zapleta več kot polna, si Bedanc in Kekec istočasno po čudnem ključu izmenjata vlogi žlehtnobe in dobrodušneža. *Kekec proti Kekcu* v režiji **Matjaža Pograjca** (in dramaturgiji **Tereze Gregorič**) je prepoznavno zaznamovana z gibalnimi in glasbenimi prvinami, pri čemer so avtorski pečat v predstavo vtisnili koreograf **Branko Potočan** in ajdovska punk rock skupina **Elvis Jackson**. Karikirana hoja, upočasnitve gibanja, pretirane grimase in obrazna mimika ustvarjajo vtis na odru oživelih (včasih tudi za nekaj trenutkov okamnelih) stripovskih podob; živahna glasba, v kateri se mešajo punk, funk, rock, ska, reggae in

še kaj, pa ustvarjajo energično mladostno vzdušje, v katerem liki z gorá prepričljivo uživajo ter se v songih s tokom glasbe tudi stopijo. Včasih žal še preveč dobesedno, ko preglasna spremljava povozi pevske glasove; v splošnem pa so slabše razumljivi nižji moški glasovi, ki jih pokriva isti register instrumentalne spremljave (oblikovalec zvoka **Stojan Nemec**). Igralci so sicer zadovoljivo pevsko pripravljeni (korepetitor **Anže Vrabec**), za najbolj pevsko prezentnega pa se izkaže **Jaka Šfiligoj** v vlogi naslovnega junaka.

Scenografija predstavlja nekakšen poligon za njihove (gibalne) norčije (scenografa **Sandi Pograjc** in **Sandi Mikluž**), ki je dovolj nevtralen, da bi v različnih prizorih lahko predstavljal različne prostore, a se razpoznavnost prostora zelo zaplete z uporabo videa (oblikovalec videa **Luka Dekleva**). Pa problema gledalci nimamo le s prostorsko, temveč tudi s časovno orientacijo. Video namreč veselo in nadvse dinamično menjava animirane ilustracije različnih prizorišč (gorska planota, Kekčeva koča, Bedančeva bajta, travnik, gozd, Bohinj s prepoznavno cerkvico sv. Janeza in še in še), poleg tega pa tudi letne čase – besedilo oz. odrske akcije pa nimajo zares jasno vzpostavljenih niti prostorskih menjav niti časovnih elips. Roko na srce: tudi če bi odpustili zmedo, ki jo v dobršni meri povzroča video, smo ob ogledu predstave čvrsto ujeti v dramaturško kolobocijo, ki trpi zaradi pomanjkanja osnovnih motivacij, ki naj bi poganjale dramsko dogajanje in transformacije likov. Ker se besedilo ne odloči, kaj je njegov osnovni zaplet – kraja narave in poskus boja proti brezvestnim dobičkarjem ali presenetljiva zamenjava karakterjev Bedanca in Kekca – se oba zapleta (in razpleta) v večji meri izjalovita.

» **ZDI SE, DA BESEDILO KEKEC PROTI KEKCU ŠE
NI BILO ZARES ZRELO ZA UPRIZORITEV IN JE
BILA NJEGOVA PRAIZVEDBA ZAMUJENA
PRILOŽNOST BODISI ZA POMEMBNO TEMO
BODISI ZA DOBRO KOMEDIJO.** «

Bedanec naj bi namreč želel postati dober, ker na obisk prihaja njegova mama (v igri prisotna le kot kvazihumorno nerazumljivo brbljanje po telefonu), ki za nobeno ceno ne sme izvedeti, v kakšnega grobijana se je razvil njen sinko; zakaj njegovo surovo nesramnost prevzame Kekec, pa ni povsem jasno. A grožnja obiska Bedančeve mame ostane sem in tja prisotna le v besedah, na obisk nikoli ne prispe (**Ano Facchini** kot Bedančevo mamo zagledamo na videu šele v zaključnih napisih ob aplavzu) in gledalstvu je vse manj jasno, čemu in zakaj se Bedanec brati z Mojco in Kosobrinom. Prav tako se med klepanjem pobalinskih načrtov Kekca in Rožleta izgublja grožnja izgradnje Planšarlandije, ki naj bi bila osrednje gonilo celotne igre.

V danih razmerah igralske kreacije, kljub simpatičnim nastavkom, postanejo bolj ali manj težko berljive. Jaka Šfiligoj kot Kekec je spočetka poln topline in humorja, po »zamenjavi« z Bedancem pa grob in krvoloč; a v njegovem loku zmanjka trdnejša logika tako korenite transformacije. Za istim problemom trpi njegov antagonist Jure Kopušar kot Bedanec, sicer zanimiva pojava »kul, a žleht« tipa namesto pričakovanega zagovednega možakarja. Posrečena je tudi domislica, da vlogo Pehte zasede Blaž Valič, vlogo Kosobrina pa **Maja Nemec**; a tudi njuna lika trpita za pomanjkanjem pravega mesta v zgodbi. Najočitnejše posodobljen med vsemi liki je Rožle, ki ga **Andrej Zalesjak** upodobi kot nad vsemi novotarjami navdušenega mulca, zasvojenega s TikTokom in brez lastne hrbtenice. Rožle najbolj izstopa tudi po govorni plati, saj je njegova slengovska govorica polna popačene angleščine (lektorica **Anja Pišot**). Najdoslednejši je lok Mojce, ki jo kot pridno, a tudi inteligentno in pokončno punco interpretira **Lara Fortuna**.

Jakominijev Direktor, ki v lepoti narave vidi dobiček, precej spominja na Gargamela iz *Smrkcev*, žal pa se pojavi le na videu. Spoznamo ga že takoj na začetku, ko napove celoten zaplet, proti koncu pa planšarska družčina – pretirano naivno in povsem neprepričljivo – s pomočjo češarkov obračuna z njim ter celotno gradbeno podjetje z lahkoto »užene v kozji rog«. Zdi se, da bi uvedba Direktorja in grožnje njegovega dobičkaželnega načrta v realno odrsko dogajanje lahko doprinesla tisto resnično dramsko zaostritev, ki se ji pričujoča igra z begajočo razdrobljenostjo izogne. Kako bi bilo, če bi se trojica prijateljev morala soočiti z Direktorjem namesto z Bedancem? Sporočilna ost, ki bi jo uprizoritev morala priostriti, če jo že uvede, je namreč pretopa, da bi se mladi lahko zares zavedeli grožnje, ki jo predstavljata brezobzirna pozidava in gonja za denarjem. – Po drugi strani pa: kako bi bilo, če bi ubrali drugo stezo, ki se ponuja, in bi na oder zares stopila Bedančeva mama ter potegnila za brado svojega sina?

Zdi se, da besedilo *Kekec proti Kekcu* še ni bilo zares zrelo za uprizoritev in je bila njegova praizvedba zamujena priložnost bodisi za pomembno temo bodisi za dobro komedijo. Simpatični deli dialoga, jezikovni biserčki, zabavne situacije, stripovsko kadriranje in energična glasba – ne nazadnje tudi zaželena komedijska zmeda – bi lahko zaživelile šele na trdnih temeljih premišljeno izgrajene zgodbe. Pa brez vsiljivih video onesnaževalcev odrskega ekosistema.

Branko Potočan, Ana Facchini, **Tereza Gregorič**, Anja Pišot, Lara Fortuna, Gorazd Jakomini, Anže Vrabec, Stojan Nemec, Sandi Pograjc, Andrej Zalesjak, Matjaž Pograjc, Maja Nemec, Luka Dekleva, Sandi Mikluž, Jaka Šfiligoj, Boštjan Gorenc - Pižama, Elvis Jackson

<https://veza.sigledal.org/kritika/na-planin-cah-zm...>

4 / 4

OBVEŠČAJTE ME O NOVOSTIH NA PORTALU KRITIKA